

disse Forhandlinger. — Dgfaa i en anden Henseende forekommer det mig, at dette, som jeg har tilladt mig at udvilde, efter min Mening afgjørende Skridt vil foregaae under lykkelige Varsler, idet nemlig samtidig hermed vort svenste Broderfolk har opnaaet en lykkelig Udgang paa Striden om den Forsatning, der har været eftertragtet der i en Menneftaalder idetmindste, hvilket i alt Fald vil have den Virkning, at Sverrig i bethdelig Grad nærmer sine Forsatningsforhold til de tvende andre nordiske Rigers, og hvorved der saaledes er gjort et stort Skridt til, at vi i Cendragtighed kunne gaae en Fremtid imøde, fuld af Frihed og Velvære.

Christensen: Jeg troer, at den Regjering, der har indbragt dette Forslag her, kan gjentage, hvad den forrige Regjering paa et andet Sted maatte udbrøde: „Vor Herre bevare os for vore Venner!“ Jeg troer, at den ærebe sidste Taler har ikke gjort vel i at optræde med den Doceren, som han her har tilladt sig, om baade hvad der er constitutionelt, og hvad der er lykkeligt, og hvad der er naturligt. Her er for Mange tilstede i denne Sal, som endnu ville erindre, hvorledes netop den samme ærebe Taler, der i sin Tid bragte Fleertallet i dette Thing til at samtykke i Indstrænkningen af 5te Juni-Grundloven til Fordeel for de saakaldte Fællesfager, da jublede, og hvor lidet enten hans Jubel derover eller hans pompeuse Udtalelse om, hvorledes selvfølgelig 5te Juni-Grundloven vilde indtræde i sin oprindelige Ret, saasnart Fællesstaten briste, senere er gaaet i Dpfylbelse. Men, hvorom Alting er, saa troer jeg, at man kan forbre af Folkets Repræsentanter, at de mindes, at efter Grundloven af 5te Juni 1849 §100 er Afgjørelsen først endelig, naar der er steet en directe Appel til Folket, og at altsaa, hvad der nu steer, ikke er endeligt, sørend det bekræftes ved en Rigsdag, valgt efter at Forslaget har været vedtaget to Gange paa to ordentlige Rigsdage. Nu veed jeg ikke, med hvad Ret den ærebe Taler kan mene, at der ikke er Tvivl om, at Udsaldet vil blive i Gunst af det Forslag, Regjeringen har indbragt. Han kan ikke være uvidende om, at der i Repræsentationen sidder

Enkelte, der have ladet sig vælge som udtræfeliges Modstandere af dem, der tidligere repræsenterede de vedkommende Kredse, som tidligere have erklæret, at de ikke vilde forlade Grundloven af 5te Juni, men som desuagtet nu have forladt den. Der foreligger netop i disse Dage et Folkethingsvalg, der i Sandhed ikke viser, at Folkestymmingen har forladt 5te Juni-Grundloven; selv ved det Landsthingsvalg, der er foregaaet, har der kun været en Majoritet af 5 Stemmer for den med den ærebe Taler sigesinde, og jeg maa bemærke, at mig bitterligt har endnu aldrig noget Landsthingsvalg i Sylland, der er foregaaet enkeltviis, haat et sa gunstigt Resultat for dem, der politisk samstemme med mig og mine Venner og Medningsfæller. Men i ethvert Fald anseer jeg det ikke blot for en Ret, men ogsaa for en Pligt, at holde ud med Modstanden imod det Forslag, som ligger for, indtil den nyvalgte Rigsdag viser, hvor Folket virkelig vil hen. Først da kan der efter min Opsfattelse være Tale baade om en Ret og en Pligt til at give efter.

Sasle: Naar en Sag har været saa længe til Forhandling som denne, er det naturligt, at man kan ønske ikke at tage synderlig Deel i Debatten; især for mit Vedkommende har jeg anseet det tilstrækkeligt med den Deel, som jeg tidligere i Rigsraadet har taget i den deels ved mine Udtalelser der og deels ved det Forslag, som jeg der stillede, og som blev vedtaget ved 2den og 3die Behandling i Folkethinget. Jeg har derved og ved mine Afstemninger her troet at have klarret, hvad Standpunkt jeg staaer paa, saa at jeg egentlig ikke mere behøvede at tage Ordet; men der er imidlertid atter idag faldet Ytringer, ligesom ved de andre tidligere Behandlinger her, Ytringer, der ere af den Bestaafenhed, at de formelig have provoceret mig til at svare; de have opfordret mig til at give Svar paa Noget, der forekommer mig tidligere at være mindre klart besvaret. Det, der er Anledning til, at jeg har taget Ordet, er især Ytringen om det Ansvar, der skulde paahvile os, der agte at stemme imod Udkastet til Grundloven. Der er bestandig blevet talt om